

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”. Rom. 10. 15.

Anul VII.

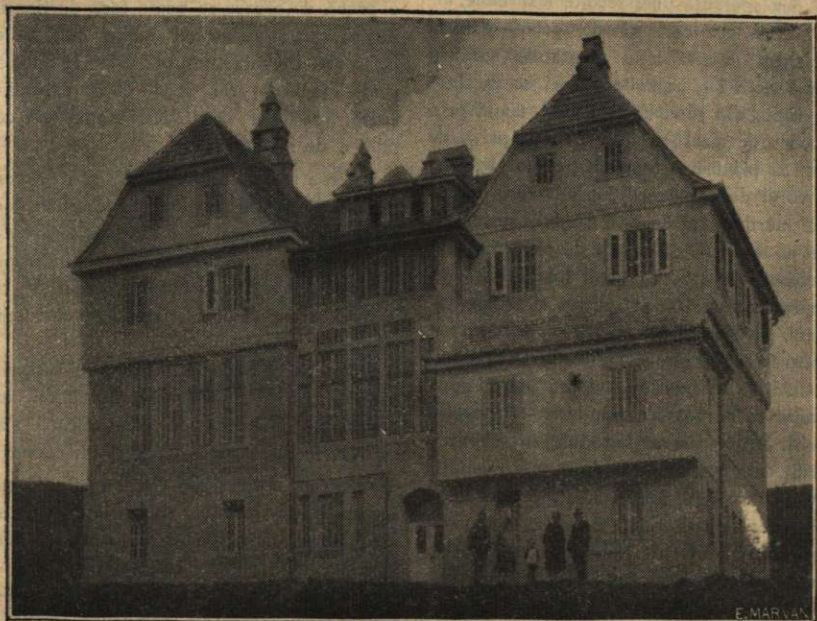
București.

No. 8

DELA „INSTITUTUL BIBLIC”.

Un an a trecut de când nu mai vizitasem „Institutul Biblic” și anul care s'a scurs, a fost de mult progres pentru această instituție a comunității noastre. Clădirea, care

anul trecut eră doar în construcție, anul acesta se prezintă ca un locaș demn al muncii rânduite și înălțătoare spre ceruri. În sânul ei palpită o viață pe care o bă-

„INSTITUTUL BIBLIC” dela Dicioșanmartin, Transilvania.

Fațada principală. Primul rând de ferestre dela dreapta spre stânga reprezintă sala de mese, intrarea principală, infirmeria și baia. Al doilea rând tot dela dreapta începând, capela, birourile direcției, vestibulul, clase de studiu; rândul al treilea și al patrulea, locuințe pentru elevi.

nuești dar pe care n'o înțelegi decât trăind-o.

Visul conducerii „Institutului Biblic” este aproape de realizare. Școala este așezată în mijlocul unui întins câmp de feluriți pomi fructiferi, în mijlocul viilor, pădurilor și fânețelor hrănitore. În mod minunat se îmbină aci munca spirituală cu cea manuală, educația sufletului cu educația inimii și a minții. Liniștea locurilor acestora este, ca să zicem așa îmbogățită, însănătoșită și înviorată prin cântecul păsărilor dragălașe, prin mireasma forilor și fânețelor, prin le-gănarea domoală a lanurilor de grâu, prin foșnetul frunzișului și prin clincănitul pașnic al clopoștelor dela turme. Ici și colo oamenii prin vii își aruncă unii altora cuvinte de voce bună. Arșița soarelui nu face decât să dea speranța unei recolte mai bune.

Pentru cei cari vin de prima dată la „Institut” atunci când plantațiile sunt în toiul vieții lor, anumite colțuri se prezintă ca rupte din rai. Este o alee tăiată prin livedea de meri prin care poți privi, de sus, ca printr'un tunel săpat în frunziș. Covorul de iarbă verde, unindu-se cu ramurile merilor lasă doar în fundul acestui tunel să se vadă un perete de lumină. Când mulțimea aceasta de pomi fructiferi stă în floare, parfumul și priveliștea sunt îmbătătoare. Mediul e prielnic pentru formarea unor caractere strâns legate de Dumnezeu.

Clădirea în interiorul ei este așa fel construită ca să poată corespunde la nevoile școlii. Sunt camere indestulătoare pentru locuit, cu posibilitatea de a le înmulți. Avem un cămin pentru băieți și unul deosebit pentru fete. Sălile de clasă sunt proporționate, pline de lumină, aerisite, cu scaune anume construite. Sala pentru capelă poate să fie acomodată, cum s'a făcut și la producția de fine de an, pentru un număr mare de vizitatori. Căldura este procurată prin arderea gazului metan în calorifere speciale. Lumina electrică este produsă în uzina proprie a școlii, care în timpul nopții apare ca un castel din visuri producând

uimirea trecătorilor întârziați sau a vecinilor depe cealaltă parte a văii. Hrana care se prepară la școală e predată cu rânduială și bunăcuviință creștină și se servește în sala anume amenajată, spațioasă, cu mese mari.

Munca depusă în anul școlar trecut a fost într'adevăr vrednică de elevii pe cari i-a avut Institutul. Se vede la orice pas! Între elevi au fost mulți cari au putut să pună în practică cunoștințele lor pe cari le aveau mai dinainte, pentru a termina multe din lucrările ce erau de făcut la școală. Aproape că n'a rămas ramură a lucrărilor practice pe care să nu o fi urmărit unii din elevi.

Activitatea misionară din vara aceasta în lucrarea biblică și colportaj, va fi desigur o probă de ceea ce se poate face de tinerii noștri cari și-au însușit multe cunoștințe la școală. Dorința tuturor este să poată studia mai departe, căci după expresia cuiva, au ajuns să-și dea seama cât de mult e de învățat.

Laturea morală s'a dovedit prin aceea că trei dintre tinerii elevi, fii ai membrilor comunității noastre, au putut face legământul cu Hristos ca dovadă a convingerilor religioase câștigate în timpul cursurilor, și a vieții cu adevărat creștinești pe cari unii altora au ajutat să ducă.

Producția dela sfârșit de an, cu versuri, cântări, și cuvântări în felurite limbi, au dovedit și dragostea de frumos care s'a cultivat în ceice au luat parte la cursuri.

Siguranța noastră este că o instituție ca aceasta poate să aibă un foarte frumos viitor și ca atare trebuie să primească din toate părțile sprijinul cel mai larg. „Institutul Biblic” are nevoie de elevi, de rugăciunile binevoitoare ale membrilor comunității și de mijloace de întreținere. Cei cari au frecventat cursurile, se dovedesc buni lucrători și ca atare lucrarea „Institutului Biblic” va rămâne.

D. Florea.

Lepădarea de sine.

Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și la crucea, și să Mă urmeze.

Pentru că oricine va vrea să-și scape vieța, o va pierde: dar oricine își va pierde vieța pentru Mine, o va câștiga”.

(Mat. 16, 24, 25).

Urmarea lui Isus Hristos este o chestiune, care merită a fi tratată în modul cel mai temeinic. Faptul, că Isus, personal, a înfăptuit alegerea ucenicilor Săi, și nu S'a servit de recomandăția altora, sau de voia întâmplării, conchide în mod neîndoielnic deosebita importanță a acestei chestiuni. Mântuitorul a știut, că dacă nu-l va izbuti să găsească ucenici credincioși și supuși, atunci degeaba Iși va aduce pe Golgota sacrificiul de mântuire. De aceea Și-a ales din capul locului douăsprezece caractere potrivite, spre a căror instruire Și-a dat o deosebită străduință.

În genere n'a fost greu pentru Învățătorul divin, să afe aderenți. Față de Fariseii, cari umblau în porunci omenеști, ceremonii exterioare, ținând la îndreptățire prin fapte, (vezi Mat. 15, 8, 9; 23, 5, 8.) Isus predică mântuirea prin credința în sângele Său. Când predică El, pareă, că împărăția cerurilor se apropie în mod vizibil de oameni. Din cuvintele Sale a izvorit vieța spirituală cât și corporală. Cuvintele Lui erau pline de grație, — dar totodată și puternice și convingătoare, pline de vieță și adevăr. „Căci El învătă ca unul care avea putere, nu cum învătau cărturarii”. (Mat. 7, 29; Luc. 4, 22; Ioan 7, 46.) Nu e mirare, dacă mulțimea, entuziasmată de învățăturile și faptele Sale, voiă să-L facă rege. (Ioan 6, 14, 15.) Isus însă nu S'a lăsat amăgit de această împrejurare, ci a rămas statornic pe lângă ucenicii aleși de El. El ținea să-Și clădească lucrarea Evangheliei Sale pe temelii reale. Nu la explozii de sentimente trecătoare, manifestate prin exteriorități, ci la o adâncă transformare interioară a firii și inimii omenеști căută El. Dacă această transformare interioară l-a izbutit, atunci

ca o urmare firească s'a transformat și exteriorul omului.

„Vă voiu face pescari de oameni” — acesta eră subiectul celei dintâi cuvântări a divinului Învățător către ucenicii Săi. (Mat. 4, 19.) În aceste cuvinte eră dată ținta viitoare a vieții lor. Vieța lor — mediocră până în trecut — deodată obține o însemnătate măreață. Chemarea lor eră a fi conducătorii, învățătorii, păstoriile unei omeniri pierdute în întunerecul păcatului. (Mat. 9, 36.) Din comunicarea chemării lor imediat la începutul alegerii lor ca ucenici, rezultă, cât de mult a trăit în inima Mântuitorului dorința de a-i însufleți și a-i face capabili pentru datoria lor viitoare. Totodată trebuia să înțeleagă dela început, că la realizarea acestei ținte înalte nu numai Maestrul, dar și ucenicul trebuie să contribuie voios în aceeaș măsură. În acelaș timp Mântuitorul știa și ce material li stă la dispoziție. Tot așa cunoștea și idealul personal, — cum și cel național, — ce preocupă inimile lor. Nu mai puțin cunoscut li eră tendința generală a sufletului omenesc, care mai bucuros se ocupă de lucruri materialiste pământești, și numai cu greu se entusiasmează pentru ținte spirituale. Pe lângă stabilirea țintei noi a vieții lor — care țintă avea să le fie pururea în ochi — trebuia să le servească ca o pildă vie și vieța Maestrului — care se află în mijlocul lor — spre urmare în lepădarea de sine. Nu mai puțin, nici mai mult, decât ce a făcut însuș Mântuitorul, ar trebui să facă ucenicul pentru ajungerea țintei înalte. (Ioan 13, 15, 16.)

Ca cea dintâiu și cea mai înaltă virtute a urmării Sale, Isus a accentuat — *lepădarea de sine*. Nu purtarea crucii, nici sacrificii materiale, sau alte bunuri erau ceea ce

a dorit Mântuitorul în prima linie. — Nul — El a cerut mai mult, ceea ce are omul mai scump pe pământ, idolul său, zeul zeilor, în jurul căruia rotează întreagă viața pământească, — eul propriu — îl dorește El. „... Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, ...” (Mat. 16, 24.) Cum S'a dat El pe sine însuș pentru omenire, tot așa dorește și dela urmașii Săi, să se predea Lui pe ei înșiși fără rezervă.

Ce înseamnă această predare către El, o vom arăta prin propria Sa pildă a lepădării de sine. — El, Fiul lui Dumnezeu, Domnul Cerului, Regele tuturor regilor (vezi Apoc. 19, 16), a venit pe acest pământ și a fost atât de sărac, încât nu avea, unde să-Și plece capul spre odihnă. El zicea: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n'are unde-Și odihni capul”. (Mat. 8, 20; 2 Cor. 8, 9.) Ba mai mult, — El a luat înfățișare de rob, a îndurat batjocura cea mai înjositoare, a luat păcatele omenirii asupra Sa și a fost ascultător până la moartea chinuitoare depe cruce. (Isa. 53, 3—7; Filip. 3, 5—8.) Această pildă a lepădării de sine a lui Isus Hristos n'a dat greș față de ucenicii Săi. Infocați de această flacără arzătoare a iubirii lepădătoare de sine a lui Hristos, ucenicii se perindă în credințioșie neclintibilă pe urmele sângeroase ale iubitului Mastru.

Firește că la începutul funcțiunii lor de ucenici ei câteodată făceau și pași greșiți. Deseori o faptă sau un cuvânt intristă pe Isus, determinându-L la muștrări aspre. Să ne gândim numai la fiii lui Zebedeu (Mat. 20, 20, 21), cum și la cearta dintre ucenici pentru întâietate: „Cine dintre ei ar fi cel mai mare?” (Luca 9, 46; 22, 24; Marcu 9, 33—36); apoi la desnădăjduirea lor la moartea Maestrului (Luc. 24, 21, 25—27), și în fine la trădarea lui Iuda. Toate aceste evenimente, — cum și altele — au cauzat Maestrului multă intristare și durere. Cu toate acestea, niciodată nu S'a doinsprezece ucenici aleși de El, au mai rămas unsprezece — o mână de oameni față

de lucrarea ce le sta în față; dar acești unsprezece erau apostoli în adevăratul înțeles al cuvântului. Totodată — după scurt timp — a trecut Pavel în locul trădătorului Iuda. El fu un vas ales, o adevărată imagine a iubitului Domn și Mastru — în comunitatea tânără a creștinilor. Despre lepădarea lui de sine și predarea lui către Isus a putut să mărturisească în modul următor: „Dar lucrurile, cari pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos”. „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespui de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos”. (Filip. 3, 7, 8.) Despre contopirea sa deplină și strânsă cu Domnul său zice: „... Trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. (Gal. 2, 20.) Și în fine: „... Pentru mine a trăi este Hristos...” (Filip. 1, 21.) Cu alte cuvinte, — ucenicul eră consacrat cu totul voinței Maestrului și nu cunoștea privilegiu mai mare pe acest pământ, decât a fi un serv al lui Hristos, lepădat de sine. Conduși de astfel de bărbați credințioși ai lui Dumnezeu, numărul ucenicilor crește repede, asemenea unui râu, care se revarsă spre mare. Abi câteva decenii mai târziu, — în zilele unui Nero — departe de leagănul creștinătății — se aflau în Roma mii și zeci de mii de martori vii, cari bucurându-și riscau viața și sângele pentru Salvatorul lor, Isus din Nazaret. Aceste fapte mărețe ale lepădării de sine, fără indoială erau cea mai frumoasă coroană de lauri, care puteau fi adusă încă de aci depe pământ Maestrului cum și apostolilor Săi credințioși.

Dacă aruncăm o privire asupra celor spuse mai sus, dacă a'mirăm cu adorație iubirea și lepădarea de sine a lui Hristos; dacă plini de venerație stăm în fața sacrificiului sacru al apostolilor și al neumăratelor milioane de martiri creștini: — ce întrebare te preocupă iubite frate, soră și prieten? Oare nu cumva te întreb: „Ce am făcut — EU — în comparație cu fap-

tele mari ale acestor caractere mărețe? Ce poziție am luat noi până astăzi față de indevnul serios al iubitului Maestru? Iubitul meu, acest cuvânt: „*Dacă vorește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze!*”, până în zilele de astăzi a rămas adevărata piatră de încercare a ucenicilor lui Hristos. Nu te lăsa înșelat de indiferența religioasă ce bântuie în zilele noastre în genere. Nu crede, că Maestrul scump, — care a dat totul pentru tine și pentru mine — se mulțumește cu o mărturisire formală a buzelor, și o urmare a obișnuințelor, lipsită de spirit. O astfel de oferi, o astfel de urmare din partea noastră — față de sacrificiul Său fără limită — ar însemna o directă lipsă de

stimă, o înjosire, ba o cenzonare pentru El. Numai o singură adevărată soluție există în chestiunea aceasta, — anume: trebuie să plătim cu un preț egal. El Și-a dat viața pentru noi, deci noi nu putem face mai puțin, decât a da viața noastră pentru El. Cine își dă viața sa Mântuitorului, urmându-l credincios, acela a aflat viața veșnică; cine însă din slăbiciune sufletească o păstrează pentru sine, acela a pierdut-o și pe aceasta, și pe cea veșnică! Bunul Dumnezeu să-ți dea atât ție iubite cetitor, — cât și mie, adevăratul spirit al lepădării de sine, ca să putem fi ucenicii lui Hristos acum și în veacuri, spre lauda lui Dumnezeu și a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

H. B.

Chemarea Tatălui nostru.

În ținutul Uniunii Sudice avem nenumărate pilde ce ne atrag atenția asupra faptului că lucrarea cu literatură este unul din mijloacele cele mai puternice în mâinile lui Dumnezeu în ceea ce privește înaintarea adevărului. Avem multe persoane cari au primit solia aproape în întregime ca un rezultat al cetirii literaturii vândute lor de câte un colportor umil și temător de Dumnezeu. Tipăriturile în mâinile colportorilor noștri au făcut drum în toate țările. Următoarea experiență este doar un singur exemplu de ceea ce săvârșește Literatura Adventistă de Ziua Șaptea:

„Un colportor merse într'o zi la o casă, spre a vinde „Lecturi biblice”, și soția, știind intenția pe care o avea soțul ei de a studia spre a ajunge predicator, cumpără cartea, gândind că va fi de un deosebit folos pentru el. Cartea i-a fost dată, și soțul o studia în tramvaiu în timp ce se ducea și veni de la serviciu, precum și seara în legătură cu studiile Biblice pe cari colportorul le ținea în adunare. Aceasta, în curând avu ca urmare primirea soliei de către tânăr și soția lui. După o săptămână, merse mai departe și dădu aceeaș solie și altora prin aceeaș carte care îi descoperise și lui ade-

vărul. Au trecut cinci ani, și mai multe persoane se bucură în această solie datorită celor ce a făcut pentru ei această carte plină de adevăr. Tânărul încă continuă să vestească solia îngerului al treilea, și în cursul ultimilor trei ani s'a putut ca mulți alții să intre în lucrare”.

Lucrarea colportorului evanghelic nu trebuie socotită ca o lucrare materială sau negustorească. Lucrarea este tot atât de importantă și sfântă ca și aceea a predicatorului viu. Înaintea lui Dumnezeu nu este o lucrare mai mare. Dacă tineretul nostru și-ar schimba temerile în tărie de caracter, și certurile dintre ei în lucru, problema de a atinge educația creștină ar fi în mare parte, dacă nu în întregime, rezolvată.

Solii tăcuți ce sunt așezați în casele oamenilor prin lucrarea colportorului, va întâri lucrarea evanghelică în diferite feluri; fiindcă Spiritul Sfânt va influența mințile lor pe când cetesc cărțile, la fel după cum influențează mintea acelora cari ascultă pe predicator vorbind. Aceeaș conlucrare a îngerilor insoțește cărțile ce conțin adevărul după cum insoțește lucrarea predicatorului. — „Mărturii”, vol. VI, p. 316.

Invățăturile Mișcării Advente.

1. Despre a doua venire a lui Hristos.

Mișcarea noastră își are originea în mișcarea adventă din comunitatea Filadelfia. Speranța în a doua venire a lui Hristos pe vremea aceea, a fost oarecum desamăgită. Mulți nu au putut să reziste. Alții au păstrat speranța, au avut răbdare, s'au păstrat în credință și au format comunitatea adventistă. Mai înainte însă de a se ajunge la lucrul acesta, Andrews a scris următoarele: „Cei cari au așteptat pe Domnul în 1833—1844 au fost desamăgiți. Lucrul acesta apare pentru unii ca un motiv puternic pentru a da la o parte toate probele venirii Domnului. Noi recunoaștem desamăgirea, dar nu putem admite că este un motiv potrivit pentru a nega intervenția lui Dumnezeu în lucrarea aceasta“. A doua venire văzută a lui Hristos nu poate fi tăgăduită. Ea este amintită și susținută deseori de Biblie. „El va veni, așa cum L-ați văzut“. Fapt. 1, 11. Ni se poruncește cu multă prevedere ca revenirea lui Hristos să nu fie spiritualizată. Lucru greșit ar fi și fixarea unei date. Din cauza aceasta au venit multe desamăgiri. Lucru de seamă nu e că Domnul vine în timpul vieții tale, ci lucru însemnat, e să te găsească pregătit atunci când va veni. „Aci este răbdarea și credința sfinților“.

2. Timpul judecății.

Este un timp hotărît al sfârșitului. Incepe la încheierea celor 2300 zile-noptimi. Poți să explici lucrul acesta? 457 — 1843|44.

3. Despre Sanctuarul ceresc.

Dacă învățătura despre Sanctuar ar fi fost recunoscută înainte de 1844, nu ar fi avut loc desamăgirea. În „Vocea Adevăru-

lui“ din 7. 11. 1844, editată de Joseph Marsch, cetim :

„Admitem fără greutate că ne-am înșelat în ce privește felul evenimentului pe care-l așteptam în ziua zecea din luna șaptea; dar nu putem admite, că Marele nostru preot nu ar fi făcut în ziua aceea tot ce simbolurile ne dau dreptul să credem că a făcut“.

Chestiunea sanctuarului este strâns legată cu chestiunea curățirii de păcate. Înțelegerea lucrului acestuia ne îndreaptă privirea spre cer. Ea ne arată că expierea, renașterea, vieța nouă, sunt lucruri cari nu-și au obârșia aci pe pământ. Studiul acestor chestiuni ne face să înțelegem prețul vieții.

Credincioșii adventiști după anul 1844 s'au rugat pentru a primi lumină și în cele din urmă au fost ascultați. Dumnezeu nu lasă pe nimeni să fie desamăgit. Ei au recunoscut că greșit lucru eră să vadă revenirea Domnului în încheierea celor 2300 seri și dimineți. Dumnezeu le-a arătat că trebuie să se mai facă și o lucrare specială, o lucrare care să corespundă aceleia care se săvârșia în ziua cea mare a expierii în sanctuarul pământesc.

4. Despre natura omului.

Redăm mai jos câteva extrase din „Nașterea și Progresul Adventiștilor de Ziua Șaptea“, asupra felului în care s'a înțeles acest adevăr.

„În cursul strigării din miezul nopții, și pe când se vestiă a doua solie îngerească, Georg Storrs a publicat „șise predici“ despre pedeapsa viitoare, în cari el pornia dela punctul de vedere, că nemurirea este un dar al lui Dumnezeu, care poate să fie câștigat numai prin credința în Isus Hristos; dar că sufletul omului este muritor, că morții până la înviere nu știu nimic și că nelegiuții în cele din urmă se nimicesc.

Mii de adventiști, cu toate că nu toți, primiră această învățătură. Dar nu s'au oprit aci, intrucât ei văzând lucrarea lui Dumnezeu s'au străduit, uniți și mai departe să facă lumii cunoscut a doua venire a lui Hristos.

Un predicator metodist, care în anul 1843 vestise a doua venire a lui Hristos, a primit cele „șase predici“, le-a citit și a spus în fața credincioșilor lui, că nu e în stare să combată învățătura aceasta; dar, pentrucă mulți din credincioșii lui primiseră cartea, i-a sfătuit să n'o cetească, deoarece „vor crede cele spuse, când le vor ceti“.

Cum pot greși părinții față de copil.

1. Prin greșelile tinereții și prin acelea pe care le săvârșesc înainte de nașterea lui.

2. Prin puțina grijă pe care o au de el în primii lui ani, aceasta datorită neștiinței și neglijenței.

3. Îngăduindu-i să facă tot ce-i place, să nu asculte, să se împotrivească voinței părinților.

4. Îngăduindu-i să ia parte la distracții nesănătoase.

5. Nedându-i ocazii să aibă distracții sănătoase, instructive, de recreare.

6. Îngăduindu-i lenea

7. Îngăduindu-i toalete și o ținută care nu ține seama de modestie și de legile sănătății

8. Neoferindu-i destulă iubire și încurajare, sub motiv că ești „prea ocupat“.

9. Neveghind asupra tovarășilor lui și îngăduind ca în chestiunile mari și vitale

Aceasta dovedește că Adventiștii au avut lumină în această privință, dar nu se poate zice că orice ar susține un adventist, ar fi și plin de dreptate. Se poate ca mulți să fi ajuns la concluzii îndepărtate. Fratele Waggoner a fost mult timp specialist în chestiunea aceasta.

Intrebări repetitoare: Din ce cauză a avut loc desamăgirea dela 1844? Ce este sanctuarul? Unde se află? Ce s'a întâmplat la 1844?

Când și prin cine a venit lumină asupra naturii omului?

cari privesc curățenia și moralitatea lui să fie îndrumat de alții iar nu de părinții săi.

10. Nedându-i exemplu de virtuți conjugale, familiare, sociale și creștinești.

(La Bonne Revue)

Câțiva „Niciodată“ pentru tinerii înnotători.

Niciodată să nu mergi singur.

Niciodată să nu mergi la baie mai înainte de a fi trecut două ore dela masă.

Niciodată să nu ții pe vreun tovarăș de joc sub apă pentru a face vreo glumă.

Niciodată să nu strigi: „Ajutor“ dacă nu ai nevoie; adu-ți aminte de băiatul care a strigat: „Lupul!“

Niciodată să nu uiți că și cel mai bun înnotător poate avea câteodată cărcei.

Niciodată să nu uiți a-ți ține calmul și să-ți păstrezi firea în timp de primejdie. De sigur, învață să înnoți, dar fii *pre-văzător*.

Rezultatul lecțiilor din cartea „Faptele Apostolilor“.

Acum câțva timp o familie din Ungaria a primit adevărul. Unul din membrii acestei familii eră o fată de șaptesprezece ani, oloagă din naștere. În cursul studierii lecțiilor „Faptele Apostolilor“, fata a fost foarte mult impresionată de povestirea vindecării ologului, istorisită în Faptele Apostolilor 3. Înțelese că dacă și ea are credință îndeajuns, Isus o va vindeca după cum El

făcuse cu acela ce șezuse zilnic la poarta templului. Ea spuse surorii sale că simte că cineva șade lângă ea și îi spune că poate fi vindecată. Această convingere deveni atât de puternică încât într'o zi ceru surorii ei să o ajute să se ridice din scaunul de care fusese legată atâta vreme. Potrivit credinței sale, ea se depărtă de scaun, și de atunci poate merge. E. Kotz.

ISUS MÂNTUEȘTE.

Predicatorul G. H. Murrin, din misiunea uniunii Filipine, însoțit de traducătorul său, pornise la Mağallon pentru a ține o serie de adunări într-o mică capelă, Nipa. În prima seară, când se suiseră la amvon și erau aproape să înceapă serviciul, traducătorul îi spuse:

— „Vezi pe bărbatul care stă la ușe?”

— „Da” răspunse predicatorul Murrin.

— „Bine”, adaugă traducătorul, „eu cred că ar fi mai bine să-l gonești. El este un jucător, un bețiv, un omoritor, și are toate relele. Dejà a și omorit un om pe aici prin apropiere; și dacă nu-l gonești, oamenilor le va fi teamă să rămână”.

Ce eră de făcut? Predicatorul ridică o rugăciune ascunsă implorând înțelepciune, și simți că nu este bine să gonească pe nimeni din adunare, mai ales un suflet care avea atâta nevoie. Prin urmărire ei începură serviciul, și tot timpul, desnădăjduitul stătu acolo ca și cum ar fost prins de ușă. Din când în când persoanele din sală își aruncau câte o privire la el, și apoi își întorceau ochii spre vorbitor. De îndată ce am încheiat serviciul, bărbatul care se numia Emilio Siloy, dispărură în întunec.

Nouă nopți dearândul acest bărbat veni, își luă locul lângă ușă, și în fiecare noapte dispărea de îndată ce serviciul eră încheiat. În a zecea noapte, predicatorul Murrin spuse că aceia cari doresc să fie botezați să vie în față. Cu greu își putu crede ochilor când bețivul și omoritorul veni cel dintăiu, dovedind prin aceasta că Dumnezeu vorbise inimii lui, și că el simțise un dor de a-și schimba viața.

Cu multă înfocare ceru botezul, dar i s'a spus să mai aștepte până ce va învăța mai mult cu privire la doctrina acestui popor deosebit. El consimți, și își petrecu șase săptămâni în studiu. La sfârșitul acestui timp, când s'a oficiat un nou botez, se prezentă din nou ca un candidat. Totuș, se simția că comunitatea nu ar fi vrut să primească pe o asemenea persoană în mijlocul ei fără însă ca mai înainte să nu fi fost studiat și să nu fi dat o bună dovadă că și-a schimbat inima.

Predicatorul Murrin are obiceiul la botez să aibă candidații așezați în rând. Când sunt gata să intre în apă, ei se prind de mână, el luând locul între bărbați și femei. Marea este puțin adâncă aici, astfel încât de obicei este necesar să meargă un kilometru și mai bine până să dea de un loc mai adânc de apă. Care i-a fost surprinzătoare când, ajungând la acel loc, privind văzu pe Emilio Siloy lângă el, gata să fie primul care să fie cufundat în acest mormânt de apă! Acum se ivia o altă greutate. Din nou își înălță o rugăciune tainică ca să primească înțelepciune, și apoi întemeindu-se pe făgăduința: „Cel care crede și se botează este mântuit”, administră acest act sfânt acestui cărbune care fusese scos din foc.

După acest botez avea să se țină un instituit de colportori, și din nou lucrătorii au rămas immărmuriți când Emilio Siloy își exprimă dorința să se pregătească pentru a intra în lucrarea de colportaj. Ei au fost de părere că adunările institutului nu-i vor prinde rău, ci poate chiar bine, așa că admiseră înscrierea lui. Fiindcă la această adunare erau mai mulți bărbați decât ar fi fost nevoie pentru acel ținut, s'a luat hotărîrea să se facă o foarte amănunțită examinare a candidaților, în scopul să nu fie lăsați decât cei cu bune aplicații în această lucrare.

După cum se și așteptau, au căzut o mulțime, dar nici de cum bătrânul Emilio Siloy. El eră cel dintăiu din clasă.

Când a fost întrebat unde vrea să meargă în lucrare, el își exprimă dorința că este gata să meargă orișunde găsesc cu cale să-l trimeată. De aceea a fost repartizat în asprul pământ din provincia Capiz, și împreună cu un altul care în chip minunat fusese scăpat din viața de păcat, avu un succes uimitor în acest câmp de lucru ce-i fusese repartizat. „Cu adevărat că zilele minunilor n'au trecut”, scrie predicatorul S. E. Jackson trimetându-ne această povestire, „deoarece acești doi bărbați au condus pe toți colportorii din misiunea Visayan de vest, în ultimul timp”.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 7—13 August, 1927.

Inercarea de a schimbă Sabatul

De memorizat: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”.
Fapt. 5, 29.

1. Am învățat că Domnul a făcut din Sabat o zi sfântă, că aceasta este o parte din legea Lui neschimbabilă, că ea este ziua a șaptea a săptămânii, și că Isus împreună cu ucenicii au păzit-o. Totuș mulți țin acum Duminica, prima zi a săptămânii, ca fiind Sabat, și pentru susținerea dreptului de a face așa ei aduc o mulțime de motive.

2. Unii spun că Duminica trebuie ținută ca Sabat fiindcă Isus a înviat din mormânt în ziua aceasta. Alții spun că legea lui Dumnezeu așa cum a fost rostită pe muntele Sinai s'a schimbat, sau că acum nu mai este nevoie să o mai ținem. Alții spun că Sabatul este al Iudeilor și că Duminica este a Domnului. Dar, fiindcă nu există nimic în Biblie care să arate că Sabatul s'a schimbat, și din pricină că Isus a spus că nu se va schimbă nici o literă din legea lui Dumnezeu, putem ști că acei cari păzesc Duminica în loc de Sâmbătă, fac o greșeală.

3. În Biblie ni se spune despre un timp când „lupi răpitori” vor „întră printre voi necruțând turma”. Prin aceasta se înțelege că se vor ridica învățători falși și vor învăța pe oameni lucruri cari nu sunt adevărate. Toți sunt indernați stăruitor să cerceteze Biblia, care este Cuvântul lui Dumnezeu către oameni, pentru ca să cunoască adevărul, și să nu facă greșeala de a ascultă de învățătura greșită.

4. Cu mult timp mai înainte un inger fusese trimis la profetul Daniel ca să-i spună unele lucruri ce se vor întâmplă în zilele dinaintea revenirii lui Isus pentru mântuirea poporului Său. Ingerul a spus că se va ridica o putere care va gândi să schimbe timpurile și legea lui Dumnezeu.

5. Această putere este papalitatea, puterea catolică. Ea s'a încercat să schimbe legea lui Dumnezeu prin instituirea Duminicii, prima zi a săptămânii, ca fiind Sabatul, în loc de Sâmbătă, ziua șaptea pe care a binecuvântat-o Dumnezeu. Biserica Romano-Catolică pretinde cu multă putere că papa împreună cu părinții acestei biserici au dreptul să fasă asemenea schimbări, dacă le cred de cuviință. Ei spun că nu se găsește nimic în Biblie care să arate că Duminica este Sabatul, și se mândresc când spun că Biserica lor este aceea care a lucrat la această schimbare.

6. Biserica Catolică învață că ea a schimbat Sabatul în Duminică. În una din cărțile lor ei pun această întrebare: „Pentru ce ținem Duminica în loc de Sâmbătă?” Răspunsul: „Noi ținem Duminica în loc de Sâmbătă fiindcă Biserica Catolică a transpus solemnitatea (sfințenia) din ziua de Sâmbătă în ziua de Duminică”.

7. Mulți alții cari nu aparțin Bisericii Catolice (în Duminica în loc de Sâmbătă). Mulți dintre ei nu știu că făcând astfel urmează Biserica Catolică, și că toți cari țin Duminica cinstesc legea acestei biserici mai mult decât legea lui Dumnezeu.

8. Noi nu vrem să ascultăm de nici o putere care se încearcă să schimbe legea lui Dumnezeu. A ține Duminica în timp ce noi știm că nu acesta este adevăratul Sabat, și fiindcă numai unele puteri pământești ne cer să facem astfel, înseamnă să alegem a servi mai mult omului decât lui Dumnezeu. Noi suntem servii celui de care ascultăm. Acei cari își aleg să servească pe Dumnezeu vor ascultă de El. Versetul de memorizat să ne ajute a ne decide ce să facem.

9. Mai înainte de venirea lui Isus, va fi o grupă de oameni cari vor păzi adevăratul Sabat, deși aproape întreaga lume ține cealaltă zi. Satan poate se încearcă să ne facă a gândi că nu are importanță dacă nu luăm seama la această chestiune. Fiecare persoană

trebuie să hotărască pentru sine însăș dacă vrea să servească lui Dumnezeu sau nu.

10. In aceste zile din urmă, Isus invită pe oricine să-I servească, și El scrie legea lui Dumnezeu, in care este porunca despre Sabat, pe inima oricărui ce vrea să-L asculte. Ucenicul iubit Ioan a văzut in viziune grupa poporului lui Dumnezeu care este gata să întâmpine pe Isus, și spune despre ea; „Aci sunt cei cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și credința lui Isus“.

Intrebări.

1. *Ce am învățat despre Sabat? Dar ce fac mulți oameni?*

2. *Cari sunt motivele pe cari le aduc pentru a arăta că trebuie să se țină Duminica? Din ce putem ști că toți cari țin Duminica fac o greșeală?*

3. *Ce avertizare ne face Biblia? De aceea la ce ne îndeamnă ea?*

4. *Cu mult timp mai înainte, despre ce a spus un înger lui Daniel?*

5. *Ce putere este aceasta? Ce schimbare s'a încercat să facă această putere? Ce pretenție are papa și ceilalți părinți ai aceleia biserici? Cu ce lucru se mândresc?*

6. *Ce spune Biserica Catolică despre această schimbare?*

7. *Ce nu știu acei cari păzesc Duminica?*

8. *Ce nu vrem să facem? Cum am putea servi altui Domn decât lui Isus?*

9. *Mai înainte de venirea lui Isus ce se va găsi? Ce scop are Satan? Ce ar trebui să facă fiecare persoană?*

10. *Ce face Isus in aceste zile din urmă? Ce a văzut Ioan și ce a zis?*

cării, atunci te vei putea desfătă in Domnul". Isa. 58, 13. 14.

1. Fiecare trebuie să învețe a repetă porunca despre Sabat. „Aduți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești pe ea! Șase zile vei lucra, și-ți vei face toate lucrurile tale. Iar ziua șaptea Sabatul e Domnului Dumnezeului tău! nu vei face intrânsa nici un lucru, nici tu, nici feciorul tău, nici fata ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici vreo vită a ta, nici străinul tău, care locuște înlăuntru porților tale; că in șase zile a făcut Dumnezeu cerul și pământul și marea și tot ce este intrânsele și in ziua șaptea S'a odihnit; pentru aceea binecuvântă Dumnezeu ziua Sabatului și o sfinți pe ea“.

2. Binecuvântarea lui Dumnezeu asupra zilei a șaptea a făcut-o o zi sfântă. Dacă noi ne odihnim in altă zi decât in a șaptea, odihna noastră nu va sfinți această altă zi. Noi putem sfinți numai ziua pe care Dumnezeu a sfințit-o deja, dacă folosim această zi așa după cum El a poruncit.

3. Trebuie să ne amintim in tot cursul săptămâni despre Sabat. Intreg Sabatul este un timp sfânt, — inceputul și sfârșitul, tot atât de bine ca și mijlocul. Domnul ne spune chiar și de când incepe și când se sfârșește Sabatul. El spune: „Dela asfințit până la asfințit, veți serbă Sabatele voastre“. Deci Sabatul trebuie să fie ținut dela asfințitul soarelui din ziua șasea, sau Vineri, până la apusul soarelui in ziua șaptea. Dumnezeu a hotărît in felul acesta, pentruca fiecare după acest pământ rotund să poată ști exact când a inceput Sabatul in locul in care se găsește el.

4. Ziua dinaintea Sabatului este numită „ziua de pregătire“; aceasta, din pricină că că atunci zi trebuie facute pregătirile pentru Sabat. Moisi a spus poporului in pustie: „Măine este ziua de odihnă, Sabatul inchinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fier“. Exod 16, 23. Tot astfel și noi să ne pregătim pentru Sabat și să facem tot ce am avea nevoie in ziua de pregătire, pentru ca orele cele

Lección 8—20 August, 1927.

Cum să se țină Sabatul.

De memorizat: „Dacă îți vei opri piciorul in ziua Sabatului, . . . și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neindeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te la fle-

sfinte ale Sabatului să nu fie folosite pentru lucrurile noastre personale.

5. Domnul spune : „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, și ziua Domnului sfântă și cinstită pentru tine, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neindeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfătă în Domnul“. Acelora cari onorează Sabatul, Dumnezeu le făgăduiește o patrie în noul pământ.

6. Isus ne învață cum să păzim ziua de Sabat. Când Iudeii l-au găsit vină că El voia să vindece pe un bolnav în Sabat, El le spuse : „Se cade a face bine în ziua de Sabat“. Isus vindecă pe bolnav și suferind. El merse în sinagogă și învață pe oameni. Pavel și apostolii deasemenea au mers la templu în ziua de Sabat. Mulți cari în alt loc nu se puteau adună, se strâneau pe malurile râului spre a se închina lui Dumnezeu.

7. Atât timp cât putem, să mergem întotdeauna la adunare și la școala de Sabat de Sâmbătă. În această zi Dumnezeu se întâlnește cu poporul Său, și de sigur că pierdem binecuvântarea dacă nepăsători, nu luăm parte. Câte unii locuiesc atât de departe de locul de adunare încât nu pot să vie în fiecare Sabat, totuși în această zi ei pot să se închine Domnului și să cerceteze Cuvântul Lui.

8. În Sabat ne putem duce în crânguri și pădurici, unde putem cugeta liniștiți la Dumnezeu, la lucrarea Lui și la iubirea Lui față de noi. Vizitând pe bolnavi sau pe cei oropsiți, și cetindu-le din Cuvântul lui Dumnezeu sau vorbindu-le despre iubirea lui Dumnezeu, noi putem onora Sabatul. În felul acesta ea va fi cea mai fericită și mai frumoasă zi din toată săptămâna.

9. Dacă un prieten iubit ne părăsește, pentru un timp mai îndelungat, plecând, poate ne dă ceva prin care să ne reamintim de el. De fiecare dată când privim la acest dar, ne gândim și la prietenul nostru. Dacă

asvârlim nepăsători darul, sau în locul lui folosim altceva, noi vom dovedi că suntem indiferenți față de acest prieten.

10. Dumnezeu ne-a dat Sabatul pentru a ne reaminti de El. El dorește ca în această zi să dăm la o parte jocul și lucrul nostru și să ne reamintim că El este Creatorul lumii și Mântuitorul nostru. Dacă suntem nepăsători față de ținerea Sabatului, noi dovedim că nu iubim pe Domnul cum ar trebui; căci cu cât Il vom iubi mai mult cu atâta vom avea mai multă grijă de a păzi ziua Lui.

Intrebări.

1. *Ce trebuie să învețe fiecare? Cari sunt primele cuvinte din porunca asupra Sabatului? Câte zile putem folosi pentru lucrul nostru? Care zi este Sabatul? Ce nu trebuie făcut în Sabat? Ce a făcut Dumnezeu în primele șase zile? Ce a făcut El în ziua șaptea?*

2. *Ce lucru a făcut ca Sabatul să fie o zi sfântă? Puteți voi face ca o zi oarecare să fie sfântă dacă ne odihnim în ea? Cum putem ține Sabatul ca o zi sfântă?*

3. *Când trebuie să ne amintim despre Sabat? Cât din Sabat este sfânt? Când începe și când se termină Sabatul? De aceea ce poate ști fiecare după pământ?*

4. *Cum este numită ziua dinaintea Sabatului? Ce știi despre această zi?*

5. *Ce spune Domnul despre sfințirea Sabatului? Ce făgăduiește Domnul acelora cari onorează Sabatul?*

6. *Cum ne învață Isus să păzim Sabatul?*

7. *Pe atâta cât putem, ce trebuie să facem? Cum putem fi lipsiți de binecuvântare? Ce pot face unii?*

8. *Ce putem face în Sabat?*

9. *Ce ar putea face un prieten iubit, părăsindu-ne? În ce fel am putea dovedi indiferență față de acel prieten?*

10. *Ce motiv de amintire ne-a dat Dumnezeu? Nepăsarea față de Sabat ce dovedește? Cu cât vom iubi mai mult pe Domnul ce vom face?*

Somnul celor morți.

De memorizat: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri: dar cei morți nu știu nimic”. Ecls. 9, 5.

1. Din pricina păcatului lor că a mâncat din pomul oprit, Adam și Eva au fost izgoniți din grădina Eden, și astfel îndepărtați dela pomul vieții. Atunci când ei au văzut florile veștejindu-se iar frunzele căzând din pomi, au cunoscut că acesta eră semnul morții, și au înțeles că va veni timpul când și ei vor trebui să moară. Trebuie să fi fost foarte triști văzând că prin neascultarea lor au adus moartea în lume.

2. Ați văzut vreodată o pasăre moartă? Tot ceace este mort stă jos fară să se poată mișcă și este recē. Ele nu mai pot răsuflă. Intreaga viață s'a stins. Biblia spune: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic”. În timp ce morții sunt în morminte, ei nu știu ce se întâmplă pe pământ. Când moare tatăl, el nu mai știe ce se va întâmplă în viața copiilor lui. Biblia spune: „Fii lui vin să-l cinstească, și el nu știe nimic; și ei se coboară, însă el nu îi vede”.

3. În cartea Psalmilor cetim despre moartea omuiui, și se spune: „Suflarea lui iese, el se întoarce în pământ: oamenii cari mor nu mai pot să vadă, să audă, să umble, să vorbească, și nici să gândească”.

4. Biblia spune că moartea este asemenea unui somn lung. Câte odată aflăm, când ne deșteptăm dimineața, că în timpul nopții s'a întâmplat ceva care nu am văzut sau auzit și despre care nu știm nimic. Tot astfel este și cu moartea. Nici chiar aceia cari iubesc pe Domnul nu pot lăuda pe Dumnezeu, când sunt morți, căci este scris: „Nu morții laudă pe Domnul, și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii”. În moarte nu este iubire, speranță sau durere.

5. Fiindcă nu putem să lăudăm pe Domnul în timp ce suntem morți, să facem lu-

crul acesta în timpul vieții noastre. Domnul spune: „Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată cu puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune”.

6. Singura speranță după viața a fiecăruia dintre cei morți sau cei vii este în Isus. Noi știm că Isus a murit pe cruce și a fost înmormântat, și că El a înviat din morți. El însuș spune: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în veci vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților”. Biblia spune: „Ultimul vrăjmaș care va fi nimicit este moartea”. Prin păcatul lui Adam, moartea veni la toți oamenii, dar prin puterea lui Isus oricine care moare va fi înviat.

7. Nimeni nu poate să se indoească de puterea lui Isus ca să învieze pe morți, căci El chiar a înviat pe unii cari muriseră. Acea fiică de doisprezece ani, din Iair, a fost înviată înainte de a fi înmormântată. (Luca 8, 41. 42. 49—56). Fiul văduvei din Nain a fost înviat pe când eră dus spre locul de înmormântare. (Luca 7, 11—15).

8. Lazăr, fratele Mariei și Martei, murise de patru zile. Isus veni la mormânt, și spuse acelor cari se găsiu acolo să ridice piatra ce eră peste mormânt. După aceea El strigă cu voce tare: „Lazăre, vino afară!” Și mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză, și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: „Deslegați-l, și lăsați-l să meargă”.

9. Va veni ceasul când toți cari sunt în morminte vor auzi glasul lui Isus, și vor ieși afară. Când morții cei drepți vor ieși din mormintele lor, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzdüh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”.

Intrebări.

1. Pentru ce au fost izgoniți din Grădina Eden, Adam și Eva? Astfel dela ce au fost îndepărtați? Ce a constatat ei?

2. Ce se întâmplă cu cineva care moare?
3. Ce învățăm din Psalmi cu privire la cei morți?

4. Cu ce aseamănă Biblia moartea? Ce aflăm noi câteodată când ne deșteptăm dimineața? Ce este scris?

5. Fiindcă nu putem să lăudăm pe Domnul atunci când suntem morți, ce ar trebui să facem acum? Ce ar trebui să facem cu toată puterea noastră?

6. Numai prin cine putem spera într-o viață viitoare? Ce știm despre Isus? Ce spune El însuși? Ce are El? Care este ultimul vrăjmaș care va fi distrus?

7. De ce nu putem să ne îndoim că Isus are putere să învieze pe morți? Ce exemple cunoști?

8. Ce știi despre Lazăr?

9. Ce ceas va veni? Cine vor fi răpiți să înlămpine pe Isus când va veni?

Lecțiunea 10—3 Septembrie, 1927.

Judecata.

De memorizat: „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău”. Ecles. 12, 14.

1. Când cineva este îngrijat să nu uite ceva, atunci își notează într'un carnețel. Aceasta este o carte de amintire. În cer sunt cărți în cari se țin rapoarte asupra fiecărei persoane de pe pământ. Nimic din viața cuiva nu este uitat sau lăsat la o parte. Raportul este întreg, și este scris în mod clar de îngeri.

2. Una dintre cărțile din cer se numește cartea de amintire. Biblia spune: „Cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul: Domnul a luat aminte și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui. „Ei vor fi ai Mei”, zice Domnul oștirilor. „Imi vor fi o comoră deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu”.

3. În cărțile de amintire îngerii scriu deci tot ce facem, — faptele de bunătațe, de iubire și ascultare; neegoismul, și lucrurile nobile pe cari le săvârșim. Multe din acestea trec neobservate chiar și de prietenii noștri, însă ele sunt scrise în cer.

4. În cărțile de amintire sunt scrise de asemenea și relele pe cari le facem, — cuvintele urite pe cari le vorbim, privirea supărăcioasă, faptele de egoism, și chiar și gândurile noastre rele. Noi poate am crezut că nimeni nu știe despre lucrurile pe cari le-am făcut, și de cari ne este rușine; însă îngerii au însemnat tot adevărul despre noi.

5. În altă carte, numită cartea vieții, sunt scrise numele tuturor acelor cari își prețuiau inima Domnului. Dacă ei continuă să facă bine și să servească pe Dumnezeu, numele lor va rămâne neincetat în cartea vieții. Dacă cresc nepăsători și nu iubesc pe Isus și nu vor să fie mântuiți, numele lor va fi șters din această carte.

6. În curând Isus va veni să mântuească pe oameni, și cei vii, în curând trebuie să fie judecați după lucrurile scrise în aceste cărți. „Căci Dumnezeu va aduce orice lucru la judecată, cu tot ce este ascuns, fie bine sau rău”. Cu mult timp înainte, Daniel a avut o viziune în care a văzut pe Dumnezeu stând pe tronul de judecată. El spuse: „Mii de mii de slujitori li slujiau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S'a ținut judecata și s'au deschis cărțile”.

7. Deasemenea și Ioan a văzut în viziune judecata. „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Celce ședea pe el. . . . Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea”.

8. În timpul vieții noastre de acum, oamenii buni nu sunt despărțiți de cei răi. Odată Isus a spus o pildă despre grâu și neghină. Grâul reprezintă pe fiii Lui, iar

neghina, sau buruienile, sunt acei cari nu sunt fiii Lui. El spune: „Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: „Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi ca s'o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul Meu”.

9. Dumnezeu este Judecătorul tuturor. Când cărțile din cer cari spun tot ce am gândit, spus, sau făcut, vor fi deschise, Dumnezeu ne va judecă. Amintirea faptelor noastre rele este aceea care ne va face să rușinăm. Totuș, dacă ne pocăim de ele, și ne întoarcem dela păcatele noastre, ele sunt cu totul uitate, și nouă ne este dată mantia neprihănirii lui Isus. Astfel încât la judecată, toate însemnările rele cu privire la păcatele noastre vor fi șterse, și nu vor mai fi amintite”.

10. Acei cari nu se străduiesc să aibă păcatele șterse, vor avea numele șters din cartea vieții, și nu vor putea fi mântuiți. Acei ale căror păcate sunt uitate și șterse vor avea însă numele lor scrise în cartea vieții. Biblia spune: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe (mantia neprihănirii). Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui”.

11. De aceea să rugăm pe Isus să ne ajute a nu face lucruri rele, astfel încât îngerii să nu aibă să scrie despre noi decât lucruri bune. Iar dacă facem ceva rău, să ne ducem îndată la Isus și să-L rugăm să ne ierte. Și apoi la judecată, curățenia și sfințenia vieții lui Isus va acoperi viața noastră rea, și sângele Lui va șterge păcatele noastre, iar noi vom auzi cuvintele de bun venit: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția gătită vouă dela întemeierea lumii”.

Intrebări.

1. Pentru ce scrim adesea anumite lucruri în câte un carnețel? Ce se gădesc în cer? Ce știi despre ele?

2. Cum se numește una din aceste cărți?

Ce spune Biblia despre acei cari se tem de Domnul?

3. Cine fac însemnările în cărțile din cer? Ce scriu în aceste cărți?

4. Ce mai sunt scrise în cărțile din cer? Ce se poate că am crezut noi? Dar ce au făcut îngerii?

5. Care este numele unei alte cărți din cer? Ce poți spune despre această carte?

6. Ce se va întâmpla în curând? Ce a văzut Daniel odată și ce a spus despre acest lucru?

7. Cine a mai primit o viziune asupra judecății? Ce a văzut Ioan? După ce erau judecați oamenii?

8. Ce aosebire nu se vede acum? Cât timp spune Isus că va crește la un loc grâul și neghina? La seceriș ce se va face cu fiecare?

9. Cine este judecătorul tuturor? Ce va pricinui asupra noastră amintirea faptelor noastre rele pe cari le-am făcut? Cum putem primi mantia neprihănirii lui Isus? Cum pot fi șterse însemnările rele despre păcatele noastre?

10. Dacă păcatele noastre rămân în cărți ce se va șterge? Cum putem să ne menținem numele scris în cartea vieții? Ce spune Biblia despre biruitor? Înaintea cui va mărturisi Isus numele lui?

11. Ce să rugăm pe Isus? De îndată ce păcătuim, ce trebuie să facem? Și astfel la judecată, cum va fi acoperită viața noastră cea rea? Ce va face sângele Lui? Ce cuvinte de bun venit va auzi cel credincios?

„Curierul Misionar”

Foale lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 8.— Abon. pe un an Lei 96.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

659 — 1700.

Întrebări

La cari Cetitorii revistei „Curierul Misionar“, sunt rugați să caute răspunsurile în Biblie și să ni le trimeată.

81. Cărui împăraț i s'a scos ochii și apoi legându-l l-a trimis într'o cetate ?

82. Unde stă scris că dintre doi frați cel mai mic putea să se lupte cu 100 iar cel mai mare cu 1000 de oameni ?

83. Care profet, afară de Ilie, a cerut ploaie dela Dumnezeu ?

84. Care împăraț din Izrael luând coroana depe capul unui împăraț păgân a pus-o pe capul său ?

85. Unde se spune că a mai rămas patul de fier al unui rege dintre uriași ?

86. Care profet deși mort, a vorbit cu un rege ?

87. Despre care viteaz se spune că in ceasul morții lui a omorât mai mulți oameni de cât omorise în tot timpul vieții sale ?

88. Care cetate a fost sfâșiată de lei ?

89. Cum se chema fecioara care a găsit apă caldă în pustiu ?

90. Unde stă scris că un popor fiind amărit în suflet a vrut să-și omoare împărațul cu pietre ?

Întrebările 81, 82 și 83 sunt comunicate de Alexe Bogdan și Ioan Munteanu, *Negoești-Prahova*; 84, de Gh. V. Lichințeanu, *București-Nord*; 85, 86, 87 și 88, de Neculai Agape, *Iași*; iar 90, de Maria Teodoru, *Galafi*.

60.— 2 Moisi 17, 14.

61.— Nebo, 5 Moisi 32, 49. 50; Isaia 46, 1,

62.— Ezechia, Isaia 38, 5; 2 Regi 20, 6.

63.— Faraon, 1 Moisi 40, 20 și Irod, Mat. 14, 6; Iov 3, 1 și Ieremia 20, 14.

64.— 1 Samuel 6, 11.

65.— Jud. 7, 13.

66.— Iona 4, 7—10.

67.— Jud. 3, 15.

68.— Goșen și Cain, Iosua 15, 51. 57.

69.— Ezechiel 39, 1—11.

Au deslegat 9 întrebări: Enoch Stefanian și Dumitru Furtunescu, *București-Labirint*.

Au deslegat 8 întrebări: Petraru Gh. Petrești, *Bacău*; Nicolaie Vâscan, *Nănești-Bacău*.

Au deslegat 7 întrebări: Tincuța I. Stănescu și Maria P. Mărăcine, *Pitești*.

A deslegat 6 întrebări: Eufrosina Săvescu, *București-Labirint*.

A deslegat 5 întrebări: Titu Popescu, *Buzău*.

Au deslegat 4 întrebări: Petraru Costică, *Petrești-Bacău*; Indricău Gheorghe, *Apateu-Arad*; Ana Popovici, *Iași*; Ioan Simion Ciolac, *Cozmin-Cernăuți*; Crisan Ioan Boței, *Bihor*; Florea Stana și Ioan Petraș, *Sepreș-Arad*.

Au deslegat 3 întrebări: Gheorghe T. Puică, Gherghina I. Barbu și Filofteia I. M. Negoită, *Negoești-Prahova*; Marin Dumitrescu, *Bușteni-Prahova*; Gheorghe Bujeniță, *Cotul-Ostriței Cernăuți*; Ionel Grigorescu, *București-Popa-Tatu*; Natalița Agape, *Iași*; Ioan Mânzateanu și Mihai Hanganu, *Poenesti-Vaslui*.

Au deslegat 2 întrebări: Dumitru Ioan și Marioara Drăgușin, *Alexandria-Te-*

leorman; Gheorghe Ionescu și Maria Gh. Ionescu, *Negoești - Prahova*; Alexandru Ordeanu, *Orăștie - Hunedoara*; Elena Vascan, *Nănești-Bacău*; Vasile Marian, *Bacău*; Petrică Teodorescu, *Buzău*; Gheorghe Năstase și Teodora Năstase, *București - Labirint*.

Au deslegat o întrebare: Ioana N. Mateiași, *Tencănu-Dolj*; Vasilica St. I. Radu, *Negoești-Prahova*.

Aducem la cunoștința onoraților noștri cetitori, că a apărut a treia ediție din minunata carte plină de învățături, ce arată, pe înțelesul tuturor, care este

„Calea către Hristos“.

Fiiind revăzută și îmbogățită cu clișee noi, și având o frumoasă copertă în culori, ea prezintă pentru doritorul de mântuire o comoară prețioasă de învățături divine. Prețul ei, în comparație cu conținutul său atât de strălucit impodobit cu mărgăritarele cele atât de prețioase ale cuvintelor lui Isus, este accesibil oricui.

Deasemenea la timp vine și recenta broșură

„Indreptățirea prin credință“,

lămurindu-ne în chipul cel mai clar, felul cum putem atinge ținta de a primi iertarea păcatelor, indreptățirea, și dreptul de a fi odată cu Isus Hristos în împărăția Lui.

Necrolog.

Sora ELENA I. IONESCU, din comuna Aricești-Rahativani, membră a comunității

Băicoiu, fiind în vârstă de 53 ani, a fost chemată de Domnul la odihnă.

Sperăm să o putem revedea la învierea dreptilor.

I. Gheorghisor.

Sora NICULINA RĂDULESCU, membră a comunității Ploești, în vârstă de 65 ani, a fost chemată de Domnul la odihnă pe ziua de 30 Martie 1927. Credințioșia de care a dat dovadă până în pragul morții, ne dă speranța să o putem vedea din nou, atunci când morții cei drepti vor ieși în întâmpinarea Prințului cerului, Isus Hristos.

Ploești.

I. Gheorghisor.

STRAJA DIMINEȚIL

August 1927.

Comunitatea - Botezul.

1. Marcu 16, 16.
2. Fapt. 2, 38.
3. Fapt. 8, 38.
4. Rom. 6, 3.
5. Rom. 6, 4.
6. Gal. 3, 27.

17. 1 Tes. 4, 9.
18. Gal. 6, 10.
19. 1 Ioan 3, 11.
20. 1 Ioan 4, 10, 11.

Unirea.

Legătura cu Hristos.

7. Ebr. 12, 23.
8. Col. 1, 18.
9. Efes. 3, 14, 15.
10. Rom. 12, 4, 5.
11. Fapt. 20, 28.
12. Ef. 5, 25, 26.
13. Ef. 5, 27.

21. Ps. 133, 1.
22. Ef. 4, 1.
23. Ef. 4, 2, 3.
24. Ef. 4, 4.
25. Ef. 4, 5, 6.
26. Ioan 17, 21.
27. Isaia 53, 8.

Însărcinarea Bisericii.

Iubirea de frați.

14. Ioan 13, 34.
15. Lev. 19, 18.
16. Ef. 5, 2.

28. Mat. 28, 18 - 20.
29. Marcu 5, 19.
30. Isaia 52, 7.
31. Mica 5, 7.